

Jitterbugs WEST COAST

20 år är lång tid...

Det var 70-tal; ABBA på radion, utsvängda jeans, Björn Borg vann Wimbeldon och den dansförening som skulle bli West Coast Jitterbugs låg i sin linda. Mycket har hänt sedan dess, både med dansen Lindy Hop och med föreningen WCJ. Under de tidiga åren var akron den huvudsakliga ingrediensen i lindy. Läs mer om hur det kunde gå till på den tiden i intervjun med Lena Maloney och Nisse Lillkung – två av föreningens pionjärer. Bara för några år sedan fick vi egen lokal i Forum, något som de tidiga medlemmarna enbart kunde drömma om. Magnus Nordin berättar om vägen dit. En hel del annat har också hänt – för ca tio år sedan bytte föreningen namn, vår logga har bytt skepnad. Engagerade medlemmar ser till att föreningen ständigt utvecklas och sjuder av liv! Allt detta och lite till kan Du läsa om i SwingJournalens jubileumsnummer.

En annan sak som har hänt är att antalet medlemmar har ökat från 30 till dagens 621. Fortsätter vi i den takten kommer vi om ytterligare 20 år att vara en lindyhoppande skara på flera tusen. Tänk vad mycket dans det skulle bli!

Trevlig 20-årsjubileumsläsning!

Redaktionen

Innehåll

Ordförande har ordet.....	3
Hur swingers blev jitterbugs.....	4
Vägen till vårt Forum.....	5
Sagan om logotypen.....	6
The Swingin' Spring Story.....	7
Duke's Place.....	8
Show och tävling inom föreningen.....	11
WCJ 20 år.....	12
Pionjärerna blickar tillbaka.....	16
Nybörjarkurs i jitterbug -87/88.....	19

SWINGJOURNALEN

ges under 2003 ut i två nummer av dansföreningen West Coast Jitterbugs.

Upplaga: 630 ex

Ansvarig utgivare: Torbjörn Widhe (ordförande)

Adress: West Coast Jitterbugs
c/o Torbjörn Widhe
Krokslätts Parkgata 57B
431 68 Mölndal

Tel: 031-16 23 62 (hem till Torbjörn)

Hemsida: www.wcj.nu
E-post: swingjournalen@wcj.nu

Redaktion för detta nummer:
Helena Thornström (redaktör):
031-775 97 73
Gabriella Persson (redaktör):
031-25 74 96
Peter Lundberg (journalist):
031-25 16 77
Ronnie Johansson (distributör):
0703-44 41 11

Tryck: Elanders Digitaltryck

Har Du material, insändare eller förslag till kommande nummer av SwingJournalen kontakta redaktionen. Redaktionen förbehåller sig rätten att redigera material.

WCJ SPONSRAS AV:

DAICon AB

DaiCon AB arbetar i huvudsak med mjukvara för administrativ verksamhet, såsom order – lager – fakturering. Som en bisyssla säljs även hårdvara, kringutrustning till datorer, mp3-spelare, cd-skivor m.m. Kontakt: Jan Börjesson tel: 0733-55 20 00

Ordförandetankar

Nu sitter jag här efter jubileumshelgen och försöker smälta alla intryck. Det blev en riktigt lyckad helg med massor av dans, god mat, intressanta berättelser från förr och lite sömn. Mycket trevligt och roligt helt enkelt, men jag känner en svag oro i kroppen. Det är en känsla som jag inte riktigt kan släppa. Den här känslan har växt inom mig det senaste året och accentuerades nu under helgen. Det är känslan av att ha blivit lurad... lurad på 15 år av dans. Tänk om jag hade börjat dansa Lindy Hop 1983. Hur duktig hade jag varit då? Hur många fina danser hade jag haft i benen och hur många trevliga människor hade jag träffat?

En annan stark känsla som jag har är en känsla av tacksamhet. Jag är tacksam för att jag sent omsider i livet började med lindy, tacksam för alla trevliga människor jag träffat genom dansen och tacksam för alla fina, roliga, tokiga och sköna danser som jag har fått. Min tacksamhet riktar sig till alla gamla medlemmar som har varit med om att bygga upp WCJ, till alla engagerade medlemmar som idag gör föreningen till vad den är och till alla som jag har fått äran att dansa med. Ett stort tack till er alla!

När jag tänker efter så är Lindy Hop en ganska märklig aktivitet. Det känns som om jag först nu, efter fem år, börjar inse lite av vad dansen går ut på. För ett år sedan hade jag inte förstått någonting. Det betyder inte att det har varit tråkigt att dansa tidigare, tvärtom, men det är mycket roligare nu. Det märkliga är att jag kommer ihåg att jag tänkte på precis samma sätt för ett år sedan. Jag trodde att jag började förstå redan då, men nu vet jag att jag inte hade förstått speciellt mycket. Kommer

jag att känna likadant om ett år igen? Jag tror faktiskt det. Det finns så oändligt mycket att lära sig i lindy, om dansen, om känslan, om musiken och om kontakten med sin partner. Det är väl förmodligen det som gör dansen så intressant.

Hur ser framtiden ut för dansföreningen West Coast Jitterbugs? Jag tror och hoppas att vi kommer att fortsätta att vara en livskraftig förening i 20 år till. Om vi ska lyckas med det så måste vi ständigt utveckla och förbättra föreningen. Kurserna är grunden som hela föreningen vilar på och vi måste även i framtiden erbjuda våra medlemmar intressanta och lärorika kurser. Vi måste också fokusera på att vidareutveckla våra trivselaktiviteter, eftersom det är trivselaktiviteterna som skiljer oss från en dansskola.

Det finns en sak som hotar WCJ:s framtid och det är paradoxalt nog relaterat till föreningens tillväxt. Vi är på väg att bli så stora att många medlemmar upplever att saker och ting alltid ordnas av någon annan. Detta är en villfarelse och det är här du kommer in. DU behövs för att föreningen ska fungera och det finns alltid ett stort behov av funktionärer som kan göra större eller mindre insatser. Kom ihåg att det är medlemmarna som gör föreningen - hjälp till att göra föreningen bättre!

Avslutningsvis vill jag knyta an till de varningens ord som vi fick av "de gamle" på jubileumsfesten. Nisse Lillkung framlade tesen att "dans är ett vertikalt uttryck för en horisontell önskan" och undrade om vi verkligen har insett riskerna som är förknippade med att dansa. Mitt råd är: se riskerna i vitögat och njut av att dansa så länge och så mycket som möjligt. Det vore ju väldigt tråkigt att inse att man har dansat för lite när det är för sent.

Eder Ordförande
/Torbjörn

Ordförande genom tiderna

1983	Bertil Eriksson	1990	Nisse Lillkung	1997	Johan Sahlström
1984	Christer Johansson	1991	Ola Kvarnbo	1998	Niklas Florén
1985	Christer Johansson	1992	Ola Kvarnbo	1999	Niklas Florén
1986	Jan Kahlström	1993	Ola Kvarnbo	2000	Maria Svensson
1987	Jan Kahlström	1994	Agnes Rajnak	2001	Maria Svensson
1988	Jan Kahlström	1995	Agnes Rajnak	2002	Torbjörn Widhe
1989	Nisse Lillkung	1996	Agnes Rajnak	2003	Torbjörn Widhe

Hur swingers blev jitterbugs

Anno 1990: Äntligen gjorde jag slag i saken och anmälde mig till en nybörjarkurs i dansföreningen med det underliga namnet West Coast Swingers, som jag sedan länge hade hört talas om och som jag trodde sysslade med squaredance. Oj, så fel jag hade! Minst lika fel som lustigkurrarna som undrade om man idkade partnerbyte på söndagarna på Dr Fries Torg.

Men namnet var ju inarbetat och känt och toleransen hos medlemmarna var hög. Föreningen hann fylla 10 år innan namnbytet blev högst aktuellt sommaren 1993, när det årligen återkommande danslägret i Herräng blev internationellt och speciellt välbesökt av dansare från andra sidan Atlanten. Alla dessa frågor om hur det kommer sig att vi dansar Lindy Hop också och "inte bara West Coast Swing" - som är en avlägsen släkting till lindy och som vi inte dansade alls - gjorde att det på årsmötet några månader senare beslutades att det nu var dags att byta namn. Vi stötte och blötte, namnförslag samlades in och vägdes och tuggades av en arbetsgrupp. I februari 1994 på ett extra medlemsmöte föreslogs fyra alternativ;

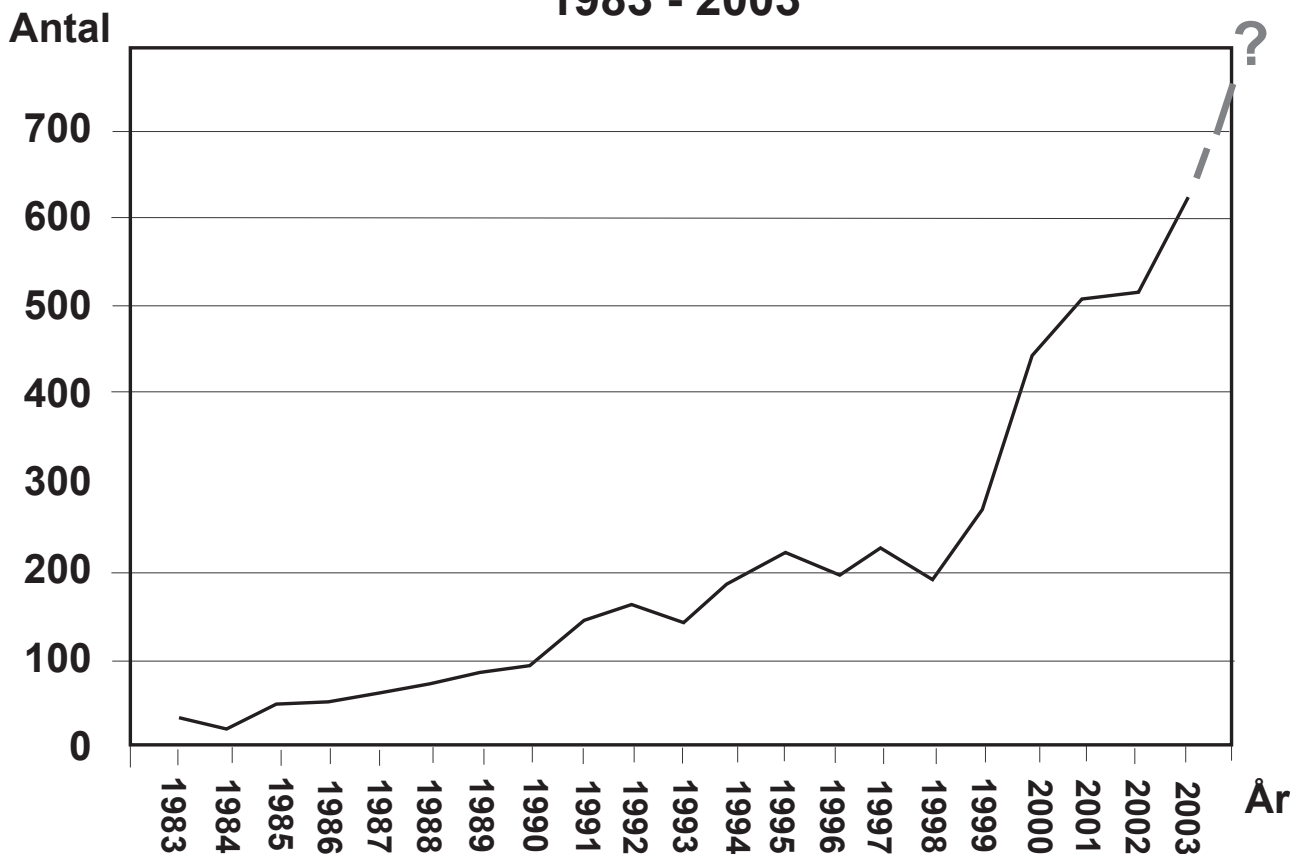
*West Coast Lindy Hoppers
West Coast Jitterbugs
Göteborg Swing Society
Göteborg Swing Dance Society*

Gissa vilket namn som valdes? Just det, West Coast Jitterbugs med motiveringen att namnet kan innefatta flera danser, samt att logon behöver ändras minst. Även om det blev en ny logo sedan...

Tro nu inte att namnändringen var i hamn med detta. Danssportförbundet satte krokben för oss genom att kräva ett svenskt namn om vi nu ville ändra. Efter två års enträget arbete med brevväxling, invändningar och motiveringar från Olas (ordförande -94) och min (ordförande -95) sida kom äntligen beskedet hösten 1996, godkännandet av namnet West Coast Jitterbugs.

Erinrat av Agnes Rajnak

**Antal medlemmar
1983 - 2003**

Vägen till vårt Forum

Nyårsdagen år 2002 blev Forum på Dr Fries Torg vår "egen" lokal. Detta nya skede i föreningens historia firades av ett gäng entusiaster med champagne och lindy vid tolvslaget. Blott ett halvår tidigare hade vi av SDN Centrum fått veta att de av besparingsskäl skulle upphöra med all uthyrning av Forum, och att WCJ – liksom övriga hyresgäster – därmed skulle kastas ut till en husvill tillvaro. Genom en lång och mödosam process ledde detta chockbesked fram till att vi kunde förverkliga våra drömmar om en egen klubblokal.

Efter tidigare verksamhet bl a på Chalmers blev Forum under andra hälften av 80-talet föreningens fasta punkt. När antalet medlemmar började öka exponentiellt under slutet av 90-talet räckte våra tider på Forum inte till och vi fick förlägga delar av verksamheten på olika filialer, som mest fyra stycken (Gamla Lunden-skolan, Allégården, Gustaviskolan, Tyska skolan). Detta innebar många administrativa och praktiska olägenheter, förutom att det försvårade sammanhållningen inom föreningen. Behovet av en klubblokal diskuterades därför mycket och vi var även och tittade på ett par objekt. Inget av dessa kunde dock förmå oss att lämna Forum; lägena var dåliga och behovet av ombyggnad alltför stort.

Många ekonomiska kalkyler och diskussioner föregick det enhälliga beslutet att hyra Forum direkt av fastighetsägaren GöteborgsLokaler. Kontraktet som slutligen tecknades löper på fem år med möjlighet till förlängning i 3-årsperioder. En förutsättning för uppgörelsen var att generösa medlemmar lånade ut pengar till en "hyresgaranti". Genom en uppgörelse med SDN Centrum fick vi ett ekonomiskt bidrag under två år mot att vi löste dem från deras kontrakt och hyrde ut till vissa andra föreningar

När Forum blev vår klubblokal gick föreningsarbetet in ett nytt skede präglad av en mängd praktiska uppgifter, vilka kunde lösas tack vare kunniga och lojala medlemmar som fixade lås, kortläsare, larm, elektricitet, brandskydd, ljudanläggning, spegelväggar, vanliga väggar, bänkar m.m. Nu när det gått nästan två år sedan övertagandet har verksamheten stabiliserat sig och de ekonomiska kalkylerna har visat sig klara konfrontationen med verkligheten. Att fortsätta driva Forum är dock en stor och långsiktig uppgift som kommer att vara beroende av många medlemmars engagemang. Fråga gärna vad WCJ kan göra för Dig, men glöm inte bort vad Du kan göra för WCJ!

Av: *Magnus Nordin*

Dr Fries torg

Ditt torg
Mitt torg
West Coast Jitterbugs torg

God Jul och Gott Nytt År
önskas er alla av oss alla på
Dr Fries torg

Företagarföreningen

SAGAN OM LOGOTYPEN

Kapitel I

Så här var det: jag såg ett foto i en tidning på ett par som dansade jitterbug på Nalen under slutet av 40-talet. Det anmärkningsvärda med detta par var att hon var ganska mycket längre än han och att det var han som blev "kastad". Fotot var "fartigt" som man säger, så jag målade en bild av detta på baksidan av en vit t-shirt. Jag gjorde en del förändringar förstas, men detta foto var modellen. När de andra i föreningen såg min

tröja bad de mig att göra en likadan till dem. Detta var helt otänkbart. Att måla på en luddig t-shirt hade tagit oerhört långt tid, så i stället gjorde jag en stiliserad bild som vi tryckte upp på tröjor och antog som vår logotyp. Den passade bra eftersom vi höll på så mycket med akro.

Av: Lena Maloney

Kapitel II

Vi var på hösten -99 ett antal personer hemma hos dåvarande ordförande Johan Sahlström och spånade fram olika förslag till en ny logga. Det hade varit tal om ny logga ett antal år innan dess, kanske främst när föreningen bytte namn från West Coast Swingers till West Coast Jitterbugs. Vi "kände" att föreningen borde byta till någon ny, lite modernare logga. Den gamla loggan var bra, men kändes som om den speglade lite mer av 50-tals jitterbuggen än det som vi nu håller på med. Vi kände att vi "kom inte ända fram" med de förslag vi fick fram, och kontaktade därför Jenny Kårfalk som vi visste hade intresse och kunskap om reklam, design m.m. Frågan gick vidare till styrelsen och på hösten -99 tog Jenny som dåvarande informationsansvarig tag i frågan om ny logga för föreningen.

En "tävling" ordnades för att få in förslag till ny logga. Många var de skisser som jag gjorde på par som gjorde swingouter, kalkeringar av olika personer på bild som dansar – ja, till och med kalkering av dansande med hjälp av stillbild på videofilm – allt detta åkte i papperskorgen. Till slut kom jag fram till några förslag som jag lämnade in. Några av de tankar som jag hade när jag skissade på en ny logga var att jag ville göra en bild/logga som visade stämningen och rörelsen i dansen och att det i första hand är en social dans som föreningen står för. Jag ville också att den skulle vara grafiskt enkel. Helst skulle loggan kunna användas bara som bild, eller som bild med text.

Efter omröstning bland flera bra förslag som andra lämnat in på ny logga blev jag ombedd att utveckla min skiss på "det dansande paret". Tillsammans med Jenny Kårfalk tog jag fram den nya loggan för föreningen våren 2000. Vi utarbetade även "regler" för hur loggan och texten skall/får användas, för att loggan skall används på enhetligt sätt och att man exempelvis inte skall använda andra typsnitt än det som vi då tog fram. Vi tog fram ett antal varianter av loggan (vi bestämde oss för tre varianter, samt tog fram exempel på olika färgkombinationer) i olika filformat för tryck. När ni är på gång och skall använda loggan i tryck, kontakta styrelsen eller Jenny om dessa "regler"/filer.

Använd jättegärna loggan för att trycka den på tröjor, overaller, väskor, toppar, etc... ja, vad det nu må vara... för att sprida intresset både för vår dans och vår förening!

Av: Johan Burell

WEST COAST
Jitterbugs

WEST COAST
Jitterbugs

THE

STORY

”Det måste vi göra här”, sa Susanne Andersson, när vi blickade ut över Göteborg från planet på väg ned mot Landvetter en måndagskväll i september 1993. Susanne, Eva Renström och jag, Jörgen Öberg, hade varit på det första Swing Masters Jam i London och blivit mycket inspirerade. Det skulle vara roligt att kunna ordna något liknande i Göteborg för oss som dessförinnan varit svältfödda på lindyarrangemang på hemorten.

Styrelsen var med på noterna, och Susanne och jag satte igång att fundera. WCJ hade visserligen haft träningshelger tidigare genom åren, men det var just träningshelger med ingenting annat än hårda kurspass över en lördag-söndag. Nu skulle det bli ett helgjutet arrangemang i linje med det vi varit med om i London. Förutom träningen skulle det finnas mycket mer, festmiddag, storband, allt vi kunde komma på. Vi konstaterade också att det var dags för tioårsjubileum, visserligen något senkommet, men ändå. Detta satt som hand i handske. WCJ skulle möta våren med en swingfest - Swing in Spring.

De första planerna smed vi kring Nya Varvet vid älvmyningen. En träningslokal fanns i hamnen, Restaurang Reveljen var med på noterna och vi skulle kunna sova ombord på Kryssarklubbens fartyg som låg i hamnen. Vi behövde ändå ha en träningslokal till, men den skulle visa sig vara mer svårfunnen. Vi slog våra lovar kring det pågående bygget av skolan en bit upp i backen, men tyvärr skulle det inte hinna bli klart i tid. Vi fick slå de planerna ur hågen. Av en tillfällighet fick Susanne nys om Tyska skolan vid Viktoriagatan. Där fanns allt vi ville ha, och i samma hus dessutom. Vi hade funnit den perfekta platsen, det stod helt klart när vi gick igenom huset med vaktmästaren någon dag senare. När vi kom nedför trappan till den stora salen såg jag för mitt inre öga hur bandet spelade och alla festglada dansade för fullt.

Grundtanken, ett totalarrangemang innehållande kurspass med internationella ledare, festmiddag, storband och logi för utombys gäster har stått sig genom åren. De första åren räckte Tyska

skolan till, men 1996 flyttade vi till Gamlestadens Medborgarhus och intilliggande idrottshall. Det kändes lite avlägset, så redan året efter var vi tillbaka på Tyska skolan, men nu förstärkte vi med Landala sporthall. Till 1998 hade vi Landala som bas med festen i Chalmers kårhus. Det nuvarande konceptet, med Katrinelundsgymnasiet och Valhalla kom, liksom Tyska skolan i begynnelsen, till av en tillfällighet. Kommittén inför 1999 års Swing in Spring hade allt klart inför ett mer lägerbetonat arrangemang i Askim, när strax efter årsskiftet en av de inbokade lokalerna plötsligt inte var tillgänglig längre. Paniken var nära, men i sista stund uppenbarade sig Katrinelundsgymnasiet som räddaren i nöden. Där har vi också blivit kvar sen dess, från år 2000 med uppfräschat namn: Swingin' Spring.

Husband de första åren var Vintage Jazz Big Band. De blev efterhand så entusiastiska att få spela för oss att de ringde på hösten för att boka in sig själva inför nästa år. Chalmers kårhus var 1998 vittne till det första Big Band Battle som Göteborg sett på lång tid. Vintage Jazz Big Band och Mölnlycke Storband avlöste varandra från var sin sida av scenen för att till sist spela sista låten ”One o'clock jump” tillsammans. En magnifik avslutning och en utmärkt introduktion av Mölnlycke som numer tagit över musicerandet på Swingin' Springs lördagskvällar.

Det var inte alls meningen att Swingin' Spring skulle bli ett återkommande arrangemang. Vi var fullt nöjda med att ha kunnat ro iland en så pass stor grej en gång och var klart oförberedda när frågorna om vilket datum det skulle bli nästa år började komma på hösten 1994. Men det har fortsatt, växt till sig från det lilla jubileumsfirandet för nio år sedan med hundra WCJ:are och två från Stockholm till den näst största Lindy Hop-händelsen i Sverige där WCJ:arna numera är i minoritet. Bara Herräng är större...

Av: *Jörgen Öberg*

DUKE'S PLACE

En gång för länge sen, typ i nådens år 1994, var det ganska sparsamt med sociala danstillfällen. WCJ hette då fortfarande West Coast Swingers, man hade nyligen från två till hela tre kurser, och provade vid den tiden något som kallades "klubb-afton", en enkel social danskväll med inspelad musik. Några bord var utspridda på Forums dansgolv men ändå fanns det gott om plats för de tämligen fåtaliga lindy hoppers som önskade ta en swingout eller två, mellan fikapauserna vid borden. En ganska halvöde tillställning kan tyckas, men det var ett viktigt och första steg mot mer social dans och det som idag är Fredagsswing. Detta år var det premiär för Swing in Spring, då mest tänkt som en engångsföreteelse för att fira klubbens 10 år och lite till. På lördagskvällen var det baluns med middag och levande musik. Det lilla storbandet Vintage Jazz Big Band lirade svängig jazzmusik och tio dussin människor från hela Sverige dansade järnet och sken av dansglädje. För en liten nybörjarpöjkvasker som jag var detta en danskick utan like, en ohemult häftig lindy-upplevelse som rotade sig djupt. Många var vi som kände att sånt måste vi bara ha mer av.

Ären gick, men drömmen att få dansa till levande storband mer än nån enstaka gång levde kvar. Dock krävdes tre ingredienser för att förverkliga denna; en tillräckligt stor lindypublik, en bra lokal och några intresserade swingband utan krav på stora gager. Framåt 1997 hade WCJ vuxit till sig en del och också drömloken Tyska skolan blev efter omorganisering en möjlighet, men den tredje pusselbiten saknades fortfarande.

Så en decemberkväll samma år tog det hela sin början. Det hände sig då att tvenne gossar stötte på en blåsensemble från B4 Big Band på en julkonsert. Efteråt gick vi fram och språkade med dem, utan några större förhoppningar egentligen, men fann till vår stora glädje att de faktiskt var intresserade av att ordna en lindy-danskväll tillsammans med WCJ. Robert Gustafsson, som var den andre gossen, hade tidigare pratat med Chalmers Tekniska Big Band (CTBB), vilka också visat intresse för dansspelningar. Hela vägen hem spånade vi hej vilt om alla de möjligheter som plötsligt tornade upp sig. Som lindy-Göteborg ser ut idag låter det kanske inte så märkvärdigt, men för oss var den kvällen verkligen en omtumlande vändpunkt.

En liten arrangörsgroup från WCJ formerades och den 14:e mars anno 1998 var det äntligen dags för den första Storbandskvällen. Förväntan blandades med nervositet. Hur skulle det gå? Skulle det komma många från klubben? Skulle några "icke-WCJ:are" dyka upp på prova-på-kursen? Sist men inte minst, vad skulle bandet tycka? Utan mycket folk skulle det varken bli nån riktig stämning eller särskilt mycket pengar till bandet, vars gage berodde på intäkterna. Med ett sånt facit skulle det bli svårt att locka band i framtiden och då skulle det hela kunna dö i sin linda. Huvva, hemska tanke!

Prova-på-kursen började kl 18. Vid denna tidpunkt hade det formligen vället in folk i skolans gymnastiksal! Helt osannolikt, vi trodde inte våra ögon. Var kom alla ifrån? Den lilla slagsidan i könsfördelningen rätades dessutom snabbt upp när dansvilliga killar från klubben gärna hoppade in och agerade dansgudar. Så brakade det hela äntligen lös på allvar. Det ljudliga sorlet tystades snabbt av välkända tongångar från CTBB, som var av en ovanligt god årgång, och med ens var hela dansgolvet fullt av människor som med stora leenden dansade av hjärtans lust. Som pausunderhållning bjöds stämmningsfull argentinsk tango, i bjärt kontrast till den annars så kokande lindy-grytan. En av landets bästa stappare, Anette Lefterow från Stockholm, var också på plats och hon gav en improviserad steppuppvisning till livemusik inför en hänförd publik och ett minst lika hänfört band. Därefter blev det en sorts gemensam "allstepp" till livemusik för alla på dansgolvet under hennes ledning. Coolt asså! När sista tonerna av "Gräsänkling blues" ebbat ut fick bandet sina sista välförtjänta applåder. Kvällen hade på alla sätt och vis gått långt över förväntan och det kändes oerhört skönt och kul.

CHALMERS TEKNISKA BIG BAND &
DANSFÖRENINGEN WEST COAST JITTERBUGS
INORDNAD

STORBANDSKVÄLL

LÖRDAGEN DEN 14 MARS

PLATS:
ENGELBREKTSKOLAN (FYSKA SKOLAN),
ENGELBREKTSGATAN 1

TID:
KL. 20-24, INSLÄPP FRÅN 19.30
"PROVA PÅ" - LEKTION 18.00 - 19.30

PRIS:
50 RIKSDALER

Nu får du chansen att dansa till Chalmers Tekniska Big Band, ett komplett storband med slaggitarr, i en mysig semesterlokal full av atmosfär. Det kommer även att finnas ett café där man kan sitta ner och ta det lugnt.

Mellan klockan 18.00-19.30 håller West Coast Jitterbugs en liten introduktionslektion i Lindy hop (jitterbug), en dans som passar förtäfligt till storbandemusik. Det kostar inget extra, inga förkunskaper krävs och man behöver inte ha med egen partner.

När de sista tonerna från bandet klingat ut avslutas kvällen med lite stillsam inspelad musik.

Kom i god tid om du vill vara säker på att få plats!

Följ oss: Niklas 390890, Mikael 877388

Chalmers Tekniska
Big band

Med tiden försvann nyhetens behag och det kändes som att Storbandkvällarna började stampa lite på stället. Vad vi behövde var ett nytt namn, större lokal, ny affisch, ja en nytändning på det hela taget. Det nya namnet blev "Duke's Place", efter en klassisk Ellington-slagdänga. Då fick vi ett namn med anor och en plats i swinghistorien, och dessutom en given signaturmelodi på köpet med en text som klippt och skuren.

Överallt letade vi efter en ny lokal, men ingen uppfyllde alla våra önskemål. Den enda rimliga var Mölndals Folkets Hus, men den var ju för himla trålig! (Ni ska se hur den ser ut innan den blivit tillpiffad.) Fast vi tänkte att med rätt belysning, ett gäng planscher och annat pynt borde man kunna få hygglig atmosfär ändå.

Dock kände vi att något saknades, och detta något hette "Skynket". Inte vilket skynke som helst, utan vi skulle ha ett stort, fläsigt skynke med något stämningsskapande lindy-aktigt motiv. Enbart att tota ihop motivet var en pärs, men tack vare hjälp från den nattlige Photoshop-konsulten Magnus Enarsson gick det vägen till slut. Att sedan tillverka Skynket var sju resor värre. Delar av Duke's Place-gruppen tyckte det verkade väl ambitiöst, men en lite lagom småkorkad tidsoptimist lyckades lura både sig själv och resten av gruppen: "Äsch, det tar inte så lång tid när vi är så många". De köpte det stenhårt. Suckers! Nä'rå, skoja bara. Och stenhårt var nog helt fel ord. Det fanns ju en viss skepsis mot undertecknads kompetens i att tidsuppskatta skynkepyssel, och den visade sig tämligen befo-gad.

Flitiga pojkar tillverkar skynke

Ni anar inte hur mycket blod, svett och tårar som ligger bakom och vilken omåttlig affektion vi pysslare känner för vårt alster, särskilt med tanke på att väldigt mycket är handsytt. För oss finns ingen värdefullare tingest i klubbens ägo. Det var som sagt ett digert jobb, men framförallt väldigt trevligt och kul. Tänk er själva att samla ihop ett gäng glada människor, sitta inne i värmen en kulen höstkväll, fika, lyssna på go' musik, tjöta och pyssla med något gemensamt som sakta växer fram. Oerhört trivsamt, rekommenderas varmt!

Duke's Place hade premiär i november 2000, och sen dess har det sakta men säkert rullat på, med fler besökare, nya band, uppvisningar och temafester. Men det finns ju fortfarande drömmar, som att få dit ett band i klass med Bohuslän Big Band till exempel, det vore grymt häftigt. Drömman kan man ju alltid...

TACK alla ni som på olika sätt har bidragit och hjälpt till under årens lopp, med stort eller smått, för utan er hade det inte blivit något!

Av: Mikael Hedlund

Glada WCJ:are framför det beryktade skynket

BIG BOSS CASINO

-SPELET OM
HÖGSTA VINSTEN

Du har 10% rabatt som medlem

Danssneakers

-billigt och bra

Dansbutikén

Vasagatan 48 (vid Valand)
411 37 Göteborg

tel: 031 - 711 05 10
fax: 031 - 13 26 81

www.dansbutiken.com

Show och tävling inom föreningen

Vi som skriver om detta heter Susanne Schultz och Johan Burell. Vi har varit med i föreningen sedan 1989-90, då en liten förening med ca 80 aktiva medlemmar. På den tiden fanns det ett träningstillfälle i veckan för dem som gått och lärt sig grunderna och som ville prova lite "svårare" saker; kanske lite akro och kanske t.o.m. kunna hitta en danspartner. Detta träningstillfälle mitt i veckan blev så småningom benämnd som avancerad träning. Det blev naturligt så att det var denna grupp som drev utvecklingen framåt på hemmaplan; ordnade träningshelger med externa tränare, åkte till Herräng, blev ledare i föreningen och höll uppvisningar.

Det fanns ingen direkt uppvisningsgrupp utan de som kunde och ville vara med på uppvisning samlades och körde några av de slingor vi då tränade. Så småningom blev det en mindre grupp av oss som tyckte det var roligt att ha uppvisning och vi benämnde oss nog som klubbens "uppvisningsgrupp" vilket

kvarstod till hösten/vintern 1997/98 då uppvisningsgruppen Jump Session bildades. Jump Session har därefter i första hand haft uppvisningar inom föreningen och på företags- och privata fester, "torgdagar" m.m.

Att träna inför och ha uppvisning är ett bra och jätteroligt sätt att utveckla sin dans. Ett annat sätt är att vara med och tävla. Genom åren har föreningens verksamhet varit inriktad på social dans, med inslag av uppvisningar, men tävlingsverksamhet har funnits om än i mindre omfattning. De som i första hand hittills varit mest aktiva på tävlingsgolvet i föreningen har varit Jörgen/Carine Hansson (numera boende i Sundsvall), Dieter/Jessica Sand (numera boende i Stockholm), Hans-Owe Wuokila/Maria Svensson och vi själva.

Av: *Susanne Schultz och Johan Burell*

Några av milstolparna/några axplock i föreningens uppvisningsverksamhet har varit:

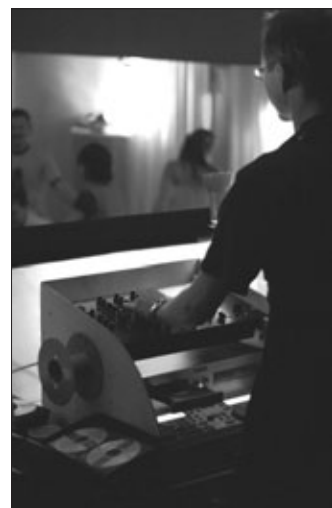
- 1989-2003 Återkommande uppvisningar på Glada Göteborg, i Nordstan och på Frölunda torg m.m. som visat föreningens verksamhet i stort, men även smakprov på uppvisningsverksamheten i föreningen.
- 1991 Uppvisning på Valand på en godismässa
- 1994 När vi i föreningen var med på danskonserten "Fritt Fall" på Unga Atalante
- 1996 Tillsammans med många andra dansgrupper/föreningar i stan framfördes "Tusen och en Dans" på Stora Teatern.
- 2000 "Jump Session med vänner" framförde föreställningen "Gott och blandat" där vi på Wallmans Salonger-vis serverade mat och underhållning av olika slag (sång, dans, fiol- och gitarrspel m.m.).
- 2002 Uppvisning på Göteborgskalaset, vid Packhuskajen.
- 2003 "Big Boss Casino – spelet om högsta vinsten" En timmes show, som nyligen hölls i samband med föreningens 20-årsjubileum.

WCJ 20 år

För att fira att klubben existerat i 20 år ordnades en jubileumshelg som hette duga. Från torsdag kväll till söndag fylldes dagar och nätter med allt man kunde önska sig – Jump Session-show, kurser, fest, brunch, nostalgiska tillbakablickar, musik och förstås massor av dans!

Fredagssvingen inledde jubileumshelgen och Forum fylldes av musik och dans.

*Foto: Magnus Enarsson,
Torbjörn Pettersson*

God mat och förstklassig underhållning gav lördagens fest den rätta stämningen.

Foto: Mikael Hedlund, Helena Thornström, Peter Lundberg, Gabriella Persson

*Kent Wallin
Swing Group spe-
lade upp till dans
på resturang La
Marmite.*

Foto: Mikael Hedlund, Helena Thornström, Peter Lundberg, Gabriella Persson

På söndagen kunde WCJ:s medlemmar lyssna till föreningens historia som berättades av "de gamle" och samtidigt äta en god brunch. Till höger ses två trötta jubileumsfixare. Stort tack, Signe och Jane för arrangerandet av denna minnesvärda helg!

Varför börjar man egentligen?

Redaktionen gjorde ett litet utfall på jubileumsfesten. Vi ville veta hur det kom sig för några av våra kamrater, att man började dansa lindy, bara så där. Vi väntade oss en del egendomliga orsaker men hej vad vi bedrog oss. Inget av typ "Jag ärvde min moster som hade en sorts konstiga vinlyplattor som gick alldeles för fort och musiken hette nånting med swing och jag var bara tvungen

att lära mig hur man gjorde", eller "det var en på vagnen som trampade ihjäl min ena fot men han ursäktade sig och sa att han bara hade visat ett baksteg och han var så gullig och tog med mig till det här stället på Guldheden". Inget av detta. WCJ:are är snälla, trofasta, kamratliga människor som går med kompisar, faller för gruppträck, uppmuntras av vänner. Med något undantag.

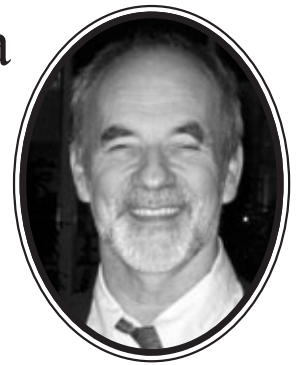

Minns ej varför, men det var den 29:e november 1999... Kompisrekommendation... Ville rädda Roger från buggen... Kompistryck... Arbetskompistryck... Vi såg "Swing Kids" i klassen. Jag var den enda som blev emotionellt berörd. Jag måste bara lära mig dansa... Min kompis tog med mig. Jag tyckte det var löjligt men jag ändrade mig... Kompisgruppträck...

Pionjörerna blickar tillbaka

I motsats till många andra föreningar – Svenska Akademin till exempel – vandrar fortfarande rester av pionjärens veteraner omkring bland oss senkomna. Två av grundstenarna i klubben, Lena Maloney och Nisse Lillkung, var vänliga nog att över var sin kopp te lätta på minnesluckorna inför en andlöst lyssnande bandspelare...

NISSE: ... nä men, vad som var ”jitterbug”, det var nog Lennart Westerlunds förtjänst. Anders, vad hette han, och Lennart Westerlund, de råkade se någon gammal journalfilm och så såg dom nåt vansinnigt som några svarta killar och tjejer höll på med. Och så åkte de helt sonika till USA, det var -83.

De var stockholmare. Och Lennart och Anders och så var det.

LENA: ... Henning, han var med på första lägret. Han var konferencier på SM i jitterbug -83 här.

NISSE: De blev helt enkelt nyfikna. Den svenska jitterbugen hade ju funnits på 40-talet på Nalen, men det var ju inte riktigt samma sak som de svarta gjorde i Harlem.

LENA: Först fick de kontakt med en dansare som hette Al Minns.

NISSE: Ja, men de åkte väl på vinst och förlust och när de väl kom till USA och New York, då, och började gräva där så fick de kontakt med Al Minns.

Det finns faktiskt folk som, till och med jag har träffat en dam i 55-60-årsåldern, det var när the New Glenn Miller Orchestra var här, då bjöd jag upp en dam som jag tyckte dansade så bra och du! Vilka grejor hon gjorde! Hon gjorde alltså Chicken Walk och höft... och det såg man, att hon hade dansat jitterbug på 40-talet.

LENA: Vad jag upptäckte, det var ju inte jitterbug utan rock'n'roll då.

NISSE: ... en blandning av rock'n roll och jive...

LENA: Vi kallade det som förmodligen var ”rock” för ”jitterbug”, för det innehöll akrobatik i alla fall. Och det var ju de kurserna som vi gick som startade förningen. Vi gick på ”jitterbugkurser”. En tjej som hette Kerstin, det är hon som sitter på framsidan av det här kompendiet jag har här, hon var lärare på Göteborgs studenters idrottsförening. Kerstin Linder hette hon. Och hon och Ida Andersson hade tillsammans när de gick och utbildade sig, och Ida var med i SSF i Stockholm och hon var med på det första lägret och hon tävlingsdansade också. De två hade börjat sätta ihop litet material och sen kom hon till Göteborg och då drog hon igång jitterbugkurser. Vi gick ju till

jitterbugkurser och kallade det för jitterbug.

NISSE: Då var inte jag med, det var Lena som började. När jag kom in hade ni somnat av lite grann, startat och lagt ner så att säga. Och jag hade dansat några andra olika typer av danser, bland annat i en förening som hette NN eftersom vi inte hittade något namn... Och dessutom var jag med i ett gäng tillsammans med Kerstin Elström som hade en lindyinspirerad rock'n'rollskola. Vi var en sju-åtta par som kallades ”Crazy Legs”! Vi dansade någon blandning av rock'n roll, jive, lindy. Ulla Hansson berättade för mig då en gång att det finns ett läger uppe i trakten av Stockholm där man dansar jitterbug och har skitkul. Och där hade då Lena varit året innan.

LENA: Ja, alltså, -82 var det första lägret som de hade och då var det bara SSF som hade det och -83 var det första året man inbjöd andra föreningar. Då var vi ett femtiotal på det lägret, och jag var den enda från Göteborg då. Och det var det lägret som var så här: ett pass akro, ett pass Friskis och Svettis, ett pass dans. Och sen var resten bara sociala aktiviteter.

För mig var det väl akron men även musiken, 50-talsrock ungefär som vi dansade till på den tiden.

NISSE: Ja, det fanns ju en och annan swinglåt också. Jag är ju uppvuxen med Bill Hailey och Chuck Berry och gänget och jag har ju alltid gillat att dansa allt möjligt och jag började ju rocka, vi kallade det ”rocka” där jag växte upp, att man ”rockade”. Det var ju hela grejen vi gjorde, sixcount och svängde under armarna. Vi såg ju filmer och försökte göra något kast i skolan men det funkade inte. Man kan se en sekvens på en gammal Bill Hailey-film och försöka göra likadant men det går inte.

Men det är framförallt, tror jag nog, glädjen i musiken som jag gillade. Sen kom ju swingen och jag är uppfödd med swing också eftersom jag har en bror som är några år äldre och när han gick och sjöng och visslade i början av 50-talet så var det ju den ena efter den andra av de här gamla swingbandens låtar. De här låtarna som så småningom kom in i klubben. Fin musik och glad musik.

Det var nog Lennart Westerlund som drog in swingeran. Den där resan till USA som han gjorde då där ha grävde fram först Al Minns och som var här då, åttiofyra...

LENA: ... han var här -82 och han skulle ha kommit -83 men på grund av sjukdom så kunde han inte komma...

NISSE: ... han dog i leukemi och det gick på bara några månader... och då grävde dom fram Frankie Manning. Han hade lagt ner och inte dansat sen -55, tror jag. Och det var inte en människa som visste vem Frankie Manning var.

LENA: Han arbetade vid posten, tror jag... och han var den som hade gjort koreografin till "Hellzapoppin'" och han var en av de som gjorde de bästa danssekvenserna.

NISSE: Han säger det, Frankie, att "folk tror att filmen är uppspeedad, men vi dansade i den hastigheten"!

LENA: Och ju längre vi höll på, desto mer intryck fick vi. Vi tittade på gamla filmer och såg hur fort dom dansade och så skulle vi göra likadant då. Det blev ju så att vi åkte på läger och jag skulle tro att vi fick 90-95 procent av vår inspiration från sommarlägren.

NISSE: Första gången jag var där, då had jag ingen plats, jag hade anmält mig försent. Och konceptet var detsamma: vi hade terränglöpning, workout...

LENA: Det var ju en fördel att ha en danspartner som man tränade med, framför allt akron är ju väldigt beroende av att man har en partner.

NISSE: Det är ju väldigt viktigt att tjejkarna kan hjälpa till...

LENA: ... och jag har till och med fått kritik på senare år för att jag hjälper till för mycket. Det blir ju så att när jag ser att det inte funkar då får jag ju göra en extra insats... men det är ju inte meningen att killen ska stå där och välta runt. Det ska ju vara en koordination, då blir det liksom bäst kast och högst kast.

NISSE: Jag glömmer aldrig det här – nu talar jag om en människa som inte är här och kan försvara sig – men när du åkte till Canada och var borta en vinter då fick jag ihop det med en danspartner som var i stor sett åtta-tio kilo lättare än Lena men hon var mycket tyngre att kasta runt. Hon hade inga magmuskler, hon orkade bara göra två situps, bland annat den där prylen när du sätter foten här och sträcker ut handen där och går ner med nacken i golvet; hon orkade inte dra sig upp! Jag fick verkligen jobba med råstyrka för att få runt henne i några som helst kast. Men alltså, varför börjar man med det här? Jag har alltid varit fascinerad ända sedan 50-talet när man såg de här filmerna, framför allt av "akrosarna". Jag har alltid velat lära mig det, det var ju liksom dansens själ.

LENA: Det var kärlek vid första ögonkastet när jag såg den här dansen till den här musiken. Men nu finns det ju en massa människor som inte kan fortsätta så långt om man håller på med avancerad akro utan numera är det så många fler som kan vara med, och delta och ha skoj och det är ju bra.

NISSE: På våra nybörjarkurser delade vi ut en pryl vid varje tillfälle, eller två så vid kursens slut hade alla en bra hög med akrobiter. Men det inträffade också en del olyckor inom klubbena. Och vi hade inga försäkringar då.

LENA: Jag tror också att de som kom efter oss, en del av dom, inte hade akron som sin starka sida och så tonade de ner den och så blev det så.

NISSE: Så har vi det här med improvisationen och att lyssna på musiken som jag tror är bland det viktigaste i all dans. Dans är ju att uttrycka någonting man hör i musiken. Och vad är då jitterbug eller Lindy Hop? Jo, det är musiken som säger dig att "så här vill jag röra mig nu" och på nåt sätt så tycker jag att lyssnar man på en gammal Chick Webb-låt eller nån av de här gamla trettiotalarna, nog tusan vet man vad man ska dansa! På nåt vis så känns det att här passar det inte med nå'n foxtrot eller quickstep, det stämmer liksom inte med själen i musiken eller framför allt synkoperingen i musiken. Frankie Manning talade om att de hade ett samarbete på Savoy Ballroom, dansare och musiker emellan. På det sättet så peppade man varann, musiker och dansare. Och där utvecklades musiken och dansen och framför allt den fria improvisationen.

Ibland saknar jag de gamla låtarna, originalen, för där finns mer av den här själen och gunget, tung-gunget, som det finns mer av i originalmusiken från trettiotalet.

LENA: Det har också kommit från Lennart, tror jag, att vi har poängterat mer och mer att man ska lyssna till musiken och vi har fått lära oss lite, lite musikteori och det är ju sådana saker som jag inte visste om från början att det här sambandet skulle vara så stort. Man vill mer och mer att vi ska vara uppmärksamma på musiken.

NISSE: Vi har hela tiden försökt förkovra oss och lära oss mer saker men jag tycker jag kan dra en parallell med allt möjligt annat; man börjar tänka "mängd", hur många turer kan du?, hur många olika former av swingout har du lärt dig? I buggkretsar är det här väldigt vanligt att den som kan mest turer, han är bäst. Sen hur man utför allt det där, det är en annan sak...

Jag kommer ihåg första året Frankie Manning var på Herräng och han satt i soffan på scenen och intervjuades och det var en tjej där som försökte få klart för sig hur man gjorde akron på trettiotalet. "Vi gjorde det och det kastet och vi blev bortdömda!" Manning fattade inte frågan, vadå "rätt" eller "fel"? Han sa bara "If you do it in rhythm, it's right. If you don't, it's wrong!" Vad man gör är peanuts, man ska göra det rytmiskt och bra. Detta är något jag tycker man måste komma ihåg - att lär dig gärna åttioåtta turer men utför dem snyggt.

LENA: Det har ju känts lite tråkigt då att man har fått olika direktiv under åren. Jag får veta att swingouten, den ska bara se ut så, slutet, och jag tycker inte om den swingouten, jag vill ha den öppna när man nästan vänder bort från varann, men det

får jag ju på tafsen för nästan varenda gång om jag gör något avvikande.

NISSE: Jag kom på en sak som jag inte tror att någon av våra ledare tänker på, på Herräng, men Frankie Kern påpekade att, ”notera”, sa hon, ”notera att nu lär ni er Frankie Manning-lindy. Men USA är stort och det finns många sorters lindy!” Nu är ju hela världen representerad på Herräng och hela världen får en nytändning på Lindy Hop och dansar Frankie Manning-style. Och det är ju bra. Men mångfalden försvinner ju.

LENA: När vissa personer får för sig någonting och genomdriver att det ska vara så eller det ska vara så... jag vill ju gärna se variation, att man gör lite eget, att inte alla gör, till exempel, lindy circle på precis samma sätt. Det blir väldigt tråkigt att titta på. Om jag inte tycker om den så låt mig göra en variant och låt bli att hacka på mig! Jag kommer ihåg att ett år fick vi höra från Stockholm att om man dansade lindy så var det förbjudet med kick ball change...

NISSE: Jag tycker vi har haft en kontinuitet i klubben. Det har inte varit några riktiga breaks, sådär att ”Tjoff, nu hugger vi här!” och ”Tjoff, nu hugger vi där!”. Det har nog varit ett bra rullande utbyte av folk.

Jag tycker att en förändring är stilen på dansen. De första åren på Herräng då visste vi inte riktigt vad vi gjorde. Vi trodde att vi dansade jitterbug och Lindy Hop. Det visade sig att det gjorde vi inte. Sen lärde vi oss att nu ska vi dansa de här grejorna, det här är jitterbug. Nästa år på Herräng fick vi lära oss att ”nu måste ni faktiskt inse att nu måste ni få lite gung i hämlarna” och då lärde vi oss HÄLGUNG. Och det hälgunget var väldigt viktigt och tittar du på gamla filmer, ”A Day at the

Races” till exempel, så ser du hur hämlarna hoppar upp och ned på golvet på det här sättet. Det hälgunget är idag utbytt i klubben till knägung. Och jag funderar ibland när jag tittar på och undrar att vart fan tog det där hälgunget vägen? Och jag börjar tycka att är det inte Steven Mitchell som har fört in den här stilen? Han liksom smyger ner och gungar i knäna. Det får han gärna göra, men jag noterar bara förändringen.

LENA: Många som har kommit efteråt, det låter förmätet men de har ju inte vår historia och de har inte sett de här sakerna. Men man måste känna rytmen, och jag kan ha fel, men, antingen så hör man rytmen eller så gör man det inte och gör man inte det så är det nog lite kört även om man gungar i knäna...

NISSE: Men vi har en historia, först Lena och Ulla och strax därefter jag, inom klubben, men så många gånger vi har fått olika direktiv. Ett år skulle man dansa så och ett så, och vi har fått ett antal olika varianter om hur man ska göra en swingout så att den ska vara ”rätt”. Och strunt i det, tycker jag. Som Frankie Manning sa igen, “If you do it in rhythm, it’s right, if you don’t, it’s wrong!” Som Lena säger, om jag och min danspartner tycker att vår swingout känns rätt, så gör vi den så och struntar i andra.

LENA: Hursomhelst, bara det inte ser fullt ut! Ha kul, men ha kul i takt...

NISSE: Och improvisera!

LENA: ”Improvisare Necesse Est!”

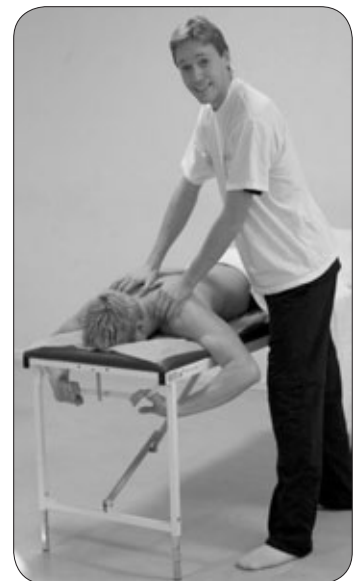
Av: Peter Lundbergs bandspelare

Magnus Enarsson Massör

Nästan alla har ont någonstans och spända muskler är ofta en del av problemet. Då behöver man en duktig massör!

Jag håller på att utbilda mig till massageterapeut och i slutet av januari blir jag certifierad massör. Kom till mig och få en behaglig hel eller halvkroppsmassage, eller kom för diagnostisering och behandling av muskelrelaterad smärta. Under utbildningen kommer jag att hålla lägre priser.

Jag hjälper dig att må bra!

Magnus Enarsson, tel: 031-27 29 69, magnus@enarsson.nu

87/88

NYBÖRJARKURS
 JITTERBUG
 WEST COAST SWINGERS

NYTT STEG	NY AKRO	KOMBINATION	
1 Förenklat grundsteg Grundsteg	Förövning till lasso		
2 Grundsteg Simple push away Recover	Lasso	Grundsteg Simple push away Recover Lasso	8 8 8 8
3 Sidopasseringar: Enkel underarmspassering Handbyte Killsnurr	Knästuds	Grundsteg Simple push away 3 sidopasseringar Recover Knästuds	8 8 3*8 8 8
4 Taktövning: 2 grundsteg 4-6-8-count Utsnurr Insnurr	Grenhopp (Kanonkulan Handstans)	Grundsteg Utsnurr Grenhopp Insnurr	8 8 8 8
5 Lindy cirkle	Johnson drop	Grundsteg Lindy cirkle Utsnurr Johnson drop Insnurr	8 8 8 8 8
6 Swingout	Korsgenomdrag	Grundsteg 3 swingout Korsgenomdrag Lindy cirkle	8 3*8 8 8
7 Dubbel utsnurr Sugarfoot	Timber	Grundsteg Dubbel utsnurr Sugarfoot Timber Insnurr	8 8 2*6 2*6 8

När redaktionen letade efter material till detta nummer av tidningen hittade vi i några gamla pärmor ett kursupplägg för nybörjarkurs från -87/88.

Avsändare: West Coast Jitterbugs
c/o Agnes Rajnak
Sveagatan 3
413 14 Göteborg

B